

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne **I.**, bývajúcej v T., zastúpenej M., advokátom v T., proti žalovanému **V.**, so sídlom v S., zastúpenému J., advokátom v B., **o neplatnosť výpovede s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 9 C 356/1999, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. októbra 2007 sp. zn. 13 Co 2/2006

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy dovolacieho konania v sume 6 318,50 Sk, do troch dní, do rúk alebo na účet M..

O d ô v o d n e n i e :

Proti označenému rozsudku vo výroku, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy za obdobie od 1.7.1999 do 15.8.2000 vo výške 143 301 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania ročne od 1.9.2003 do zaplataenia podal dovolanie žalovaný. Jeho prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a § 238 ods. 3 písm. b/ O.s.p. Poukázal na niektoré právne skutočnosti, ktoré pramenia v nesprávne vyhotovenom súdno-znaleckom posudku súdneho znalca I., čo v konečnom dôsledku viedlo aj k nesprávnemu rozhodnutiu. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, a zároveň odložiť vykonateľnosť tohto rozsudku.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol a zaviazal žalovaného jej uhradiť trovy dovolacieho konania vo výške 12 709 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dospel k záveru, že jeho dovolanie nie je prípustné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2, 3 O.s.p. je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namietá alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p. ale nastáva až

vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalovaného, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Žalovaný v podanom dovolaní v skutočnosti však nenamietal relevantné procesné vady (tzv. zmätočnosti) v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Jeho námietky, že odvolací súd opiera svoje potvrdzujúce rozhodnutie o znalecký posudok, ktorý nemá právnu relevanciu, lebo je vyhotovený v rozpore s ustanovením Zákonníka práce a zákona o mzde možno považovať len za tzv. inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ku ktorej však dovolací súd môže prihliadnúť len za podmienky prípustnosti dovolania; nejde ale o postup, ktorým by bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti a námietok dovolateľa, z ktorých niektoré sú neaktuálne (napr. dovolací dôvod § 238 ods. 3 písm. b/ O.s.p.).

Vzhľadom na výsledok dovolacieho konania, žalobkyňa má v zmysle § 243b ods. 4, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalobkyňa podala návrh na uloženie povinnosti nahradiť jej trovy tohto konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej priznal náhradu trov, ktorá spočíva

v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalobkyni vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 5 150 Sk zo substrátu 143 301 Sk, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu v sume 190 Sk (§ 1 ods. 3, § 16 ods. 3 vyhlášky) a s daňou z pridanej hodnoty zo sumy 5 150 Sk, čo činí spolu 978,50 Sk, predstavujú spolu 6 318,50 Sk. Dovolací súd jej nepriznal náhradu trov, spočívajúcu v odmene advokáta za právnu službu a to prevzatie a príprava veci, keďže žalobkyňa tým istým zástupcom bola zastupovaná v odvolacom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: